

תשובת משאל הצילומים מס. 3 שחקנים בישראל

רה באמצע הרחוב ואפילו זו באה עם אחיה. ארבה. אחיה משמש אות ומר פת לצניעותה. אולם ביחס להנהגה לא הסקתי אותה מסקנה. ידעתי כי את אחיה הביאה כתגובה רצינית חלף מה שהעירויות אותה בשש בבוקר. נקמ' גית שכמותה!

ראשונה הגענו לקולנוע "דמים". אנשים רבים הסתודדו מסביב ונסו לצוד כרטיסים. הקופה עצמה הייתה סגורה ומ' סוגרת ומודעה גדולה הייתה קבועה עליה:

"לקהל הנכבד. לצערנו הרב אולו הכרטיסים. בואו בהמוניכם מחר!"

פירוש הדבר היה כי בקופה לא נותרו כרטיסים, אולם בחוץ היו כהנהגה וכ' הנה. מקובצים היו בידיהם של ספסרים שעמלו מרגע לרגע להעלות את המחיר.

שלחתי את שוש לקנות כרטיסים: "שוש. הענין ביש. לא נוכל להשיג כאן כל כרטיס, אלא אם תגשי את ותעניקי לספסרים הנמכרים האלה אחד מחיובך."

"גדי, אל תשטתה. השגת כרטיסים ורכישתם היא עבודת הגבר. הגבר צריך להיות שמח כי אנו, הנשים, השארנו לו את הפריבילגיה הזו."

המשפט היפה הזה לא שטטש את מוחי והקינתי שהיא חוששת, שבאם תלך לקנות היא את הכרטיסים, תה' יינה ההוצאות על חשבונה. דבר שלא יתכן בכל המקרים. הופתעתי לראותה כה פקחית במקרים כה פיקנטיים, לכן שמחתי בראיתי שוטר עירוני צץ מאי מזה ואחריי נסחב אחד הספרים. להי' וחי' התאסף מיד קהל גדול ורב והחל זועק ומתריע קשות על מעלליי של השוטר הפוגע באנשים אומללים ונס' כניס. נוכח התערבות זו הסתפק השוטר בכתיבת שם העבריין והניח את הכבשה לתמה' לפנשה, אלא שאת הכרטיסים נטל עמו.

כתוצאה מכך ראיתי, כעבור דקות מספר, נכנס לאולם הקולנוע כשבת לוחית ומשכה אחריי. "גדי מדוע אתה לא שוטר ?! היית מסתדר כל כך טוב!"

האח אמר: "גדי לא טמבל. הוא לא אוהב לקבל מכות..."

נכתחו כי מכלום אנו את זמננו לריק ונחפזנו לאולם קולנוע אחר. שמחתינו עלתה עד לב השמים כשנר' כתנו כי הקופה בקולנוע "אורימון" פתוחה. ברם, שמחתינו הצטננה כש' ראינו כי התור ארוך באופן מבהיל.

"שוש, העסק ביש למדי. אין מה לעשות!"

"לא רוצה. לא אחזור קעת הביתה". "שוש, נשכיב את הילד לישון ונמצא לנו שעשוע אחר, נעים יותר, מאשל לראות סרט גרוני."

"הילד" החל לרקוע ברגליו וכ' שפקעה סבלנותו הפליט בכעס: "אני לא ילד ואתה בטלן. למה לא קנית כרטיסים ביום ששי. שוש אמרה לי שאתה בטלן, בטלן. הא, הא."

הרגשתי כי הילד יגרום לי הערב צרות צרורות וכי נקמתה של שוש עלתה על המשוער, אלא החלטתי לשי' מור על הפרסטיזיה שלי ונגשתי לקנות כרטיסים. נקטתי שיטה ערמומית ונ' עמדת, כאילו מבלי משים, ליד הקו' פה. לפתע קול שאגות מכל צד:

"מה זה שם! אל תהיה חכם מדי, עמוד בתור!"

התעלמתי מהם ונסיתי להדק לאש' נב הקופה. "אי שמה. אל תניחו לברוש הזה לקנות כרטיסים!"

"מה יש ?! אני שוטר!"

"תיכף נראה לך "אני שוטר" ! אנו מזהירים אותך: עמוד בתור!"

ראיתי כי האוירה מתחממת וזור' עות עומדות ומשתלחות ומיד נעלמתי. הסברתי לשוב את המצב לאשורו ומיד החלטנו לשלוח את האח הקטן. שוש אמרה:

איננו יודעים מדוע — אבל עובדא היא שמספר התשובות במשאל זה עלה במספר על אלה שקבלנו למשאל השח' קניות בישראל. האמנם בחירת שח' קנים מעניגת יותר מבחירת שחקניות... או שקראינו התקשרו יותר למשאל — אם כן ואם ככה שוב יש לציין בשמחה שכל ששת השחקנים זכו בתשובות מפינות שונות ואף מרו' חקות בארצנו.

מסקין צועד בראש.
מ. מרגלית ובן יוסף באים אחריו במספר קילות שוה. אוהדים ומעריצים נמצאו לאברהם חלפי, יוסף ידן ואחרון אחרון חביב — לרפאל קלצ'קין.

ישראל גבעון (מילברג), פתח תקוה, חפץ חיים 618, כותב על **מסקין:**

"אחד מיחידה הסגולה" השחקן האהוב עלי ביותר ברשימה זו הנו א. מסקין שחקן "הבימה". הוא אחד מיחידה הסגולה בין אמני ארצנו המגיע במשחקו ובעצוב דמי' יותיו לרמה גבוהה של שלמות, שבה אינו משחק עוד את חיי גבוריו אלא חי אותם בעצמו. בדמויותיו הידועות יואל ישפה (האדמה הזאת), מיגסרא (בני ערובה) יודע אהרן מסקין לחשוף את לבסיהם וסודות נפשם של גבוריו ולהתור לפתרונם. ולכן גם רבה השפעת דמויותיו (בעקר ע"י בצועיו) על הנוער העברי.

יורם לייך מכפר יהושע כותב: **"בעל שעור קומה"**

ללא הסוסים בחרתי בשחקן מסקין. מסקין בעיני הוא בעל שעור-הקומה מכל יתר שחקני המשאל. בשביל הורינו, שבאו מהגולה, וסבלו רדיפות והשפלות, מגלם מסקין דמות של יהו' די בעל שריים.

"האדמה הזאת" הוא מתגלם כבעל אופי-הברול. וכששלת אחת לאחר 60 — 70 שנים, נראית דמותו של אברהם מ"ערבות הנגב", אשר רק במשחק פניו ובקולו העמוק והי' רווה, עצר את נשמתו קהל הצופים והעבירים לעולם "יושבי הבונקר", אלה שהביאו לנו את הנצחון. ועל כך יבורך.

יהודה ליברמן (פתח תקוה, רחוב הרצל 66) כותב על **מ. מר' גלית:**

"הוא מואלין אותנו לצחוק" **מרגלית** הוא האהוב עלי מבין ששת השחקנים שבמשאלכם, כי הוא במשחקו הצליח ביותר להראות לנו את עצמנו ואת הדמויות הסובבות אי' תנו והמוכרות לנו. — בתמימות כון ובטבעיות כון שאנו נאלצים לחייך — לצחוק מדמותנו אנו. כי לצחוק מא' לץ אותנו מרגלית תמיד בין בעצבו דמות קומית ובין בעצבו דמות טר' גית, לצחוק ולבכות מהתמימות הט' רגית שאותה הצליח לעצב כי הצחוק בא רק להראות לנו עד היכן הגיעה התמימות. אין כמרגלית מומחה להי' אות לנו את הצחוק משני צדדיו — הטרגי והקומי בלי שאפיל צד אחד על משנהו.

צבי רפזנסקי (חדרה) כותב:

"דמות אופטימית" השחקן האהוב עלי ביותר הוא מ. מרגלית מכיון שהוא מסמל את הדמות האופטימית בחיים, הצחוקת לכל צרה מבלי לגלות סימני עצבנות וחרדה, ועוברת על כל המכשולים. **דוד גודרמן** (ירושלים, שכונת הפועל המזרחי), כותב על בן יוסף וכן על התיאטרון הקמרי בכלל: "הוא הגדול ביותר ומשתייך לתיאטרון הטוב ביותר" השחקן בן יוסף הוא הגדול בין-

תר, ומשתייך לתיאטרון הטוב ביותר ועל כן הוא האהוב ביותר עלי. אין ספק שגם שחקני "הבימה" וה"אהל" הם שחקנים בעלי שעור קומה, אך הם כתיאטרונים שייכים לזור שחביא אותנו הלום ונתן לנו את השאלות ליצור תרבות חדשה גדולה שלנו — אך הוא עצמו קשור עדיין בתרבות היהודית גלויתית.

בחרתי דוקא בבן-יוסף ולא ביוסף ידן כי האחרון שחקן צעיר, אמנם נמצא כבר על רמה גבוהה של משחק טוב ומשכנע ועוד שואף לעלות וצו' עד מחיל אל חיל, אך כאמור — צעיר. יש לנו ב"מרגרי", בין השאר שחקנים גדולים, גם בן יוסף, השחקן הדגול שכל מדינה, לאום או תרבות יוכלו להתפאר בו.

אריה קרפ (תל-אביב, רח' בר' יולי 10) כותב:

"מעוילים בין מעוילים" קשה במקצת לבחור במעולה בין מעוילים, אך עלי אהוב אברהם בן יוסף בגלל צדדיותו הטבעית. הוא חי את תפקידו, כקומי, כטראגי, כקלאסי, כמודרני, בטבעיות מוחשית כנו עד שנדמה לך שהוא מתנהג כך גם בחיי הפרטיים, דבר המעיד על הבנת התפ' קיד באופן יסודי וכשרון משחק רציני.

בנימין דוי (תל-אביב מרכז מס' חרי 86) כותב: על **יוסף ידן:**

"טיפוס של שחקן הניכרל מיתר השחקנים"

יוסף הוא טיפוס של שחקן הנבדל מיתר השחקנים. יש לציין כי משחקו של יוסף דומה קצת לאופי של מס' קין, אולם יוסף הצעיר הוא שעומד בשחר של פרסום ככוכב עולה.

יוסף מחונן בטבע הארץ-ישראלי, שלפעמים מתגלה במשחקו; לבו הטוב ואמנותו. וזה סוד הצלחתו. במשחק בשעה שהוא מעביר את הקהל למכיר לת ידעלת האמת והבחנת הטוב, הכיר גות אלו של השחקן מגבירות את רגי' שי הארבה והאדמה של הקהל כלמיה.

יהושע גרום (רחוב אנגל 14) כותב על **רפאל קלצ'קין:**

השחקן האהוב עלי ביותר הנו **רפאל קלצ'קין**, יען כי בהופעתו בהצגת "חלום ליל קיץ", ראיתי מס' כה רעננה ומחיייה, עד שיש לצופה רצון לקפץ ולפזז על הבמה יחד עמו. ולמערכת "העולם הזה" נתונה ברכתי על משאלם הנאה.

ואחרון אחרון: התשובה המוצלחה ביותר אשר נשלחה אלינו מירושלים הבירה:

יהושע אדרי (ירושלים מקור ברוך) כותב על השחקן והמשורר **אברהם חלפי:**

על אדם העוסק בשני ענינים יש ומתלווצים בנוסח "הוא המורה הטוב ביותר בין כל כותבי המחזות התי' נכיים... או כותב המחזות התנכיים הטוב ביותר בין המורים..."

אברהם חלפי הוא כידוע גם שח' קן וגם משורר, אלא שעליו צריך לוי' מר אחרת: בחלפי השחקן המעולה, ניכר חלפי המשורר המחזיק זה את זה.

תקליטים לפספון אברהמסון תל-אביב רחוב בן-יהודה 9